

Світає...

Так тихо, так любо, так ніжно у полі.  
Мов свічі погаслі в клубках фіміаму,  
В туман нагорнувшись, далекі тополі  
В душі вигравають мінорную гаму.  
Світає поволі...  
Так тихо, так любо, так ніжно у полі.

Світає...

Все спить ще: і поле, і зорі безсилі,  
Лиш птах десь озвався спросоння ліниво,  
Та пень обгорілий, мов піп на могилі,  
"Безсмертний, помилуй!" — кричить мовчазливо.  
Видніє щохвили.  
Все спить ще: і поле, і зорі безсилі

Світає...

Проміннями схід ранить, ніч, мов мечамії.  
Хмарки золоті поспішають. на битву.  
Безмовні тумани тремтять над полямн.  
І з ними стаю я на ранню молитву:  
О зглянься над нами!  
За що нас ти раниш у серце мечами?

1914-1916